

HAYDİ

Mart-Nisan 2024

24. Sayı

Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

İÇİNDEKİLER

Önsöz

3 Özden Selim Karadana

Öykü

5 Deniz Dursun - Her Şeyin Başladığı Yer

9 Özden Selim Karadana - İkinci El

12 Tuğba Nur Gökdemir - Köylerden Pasta Yapan Dev

19 Defne Kar - Theos'un Martısı

25 Zeynep Kıymacı - Yalnızca İkimizin Anlayacağı Bir Şey

31 Aslı Ekici - Ezik Bir İnsanın Kurduğu Empatinin Tehlikesi

33 Gizem Kargin - Sokağı Dükkâna Çeviren Boyacılar ve Onların Küçük Kahverengi Tabureleri

Şiir

- 4 Sevda Deniz Karali - Hiç
16 Çağdaş Ekin Şişman - Ağır Gibi
30 Enes Turan - Manastır
37 Aycan Aluçlu - Eski Bir Hikâye

Fotoğraf

- 7 Ezo Şara Uray - Temelli Temenni
22 Ayaz Yıldız - Fish Facts
32 Sena Kuyucu - İsimsiz
38 Tara Demircioğlu - Öyle

İllüstrasyon

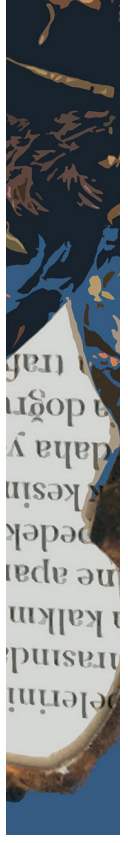
- 14 Ben Bi Kozmos - MR Fear
15 Ben Bi Kozmos - The Catastrophic

Monolog

- 40 Mehmet Ali Dönmez - Dün Gece
Korkunç Bir Şey Oldu

Anlatı

- 36 Duygu Göl - Ölümcül Dans

ÖNSÖZ

Yayın Ekibi

Cevher Tat
Özden Selim Karadana
Levni Hakan Şahin

Editör

Levni Hakan Şahin

Genel Koordinatör

Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı

Cevher Tat
Emre Bayraktar

Kapak Görseli

Gizem Köroğlu

İnternet Sitesi

haydidergi.com

İletişim

info@haydidergi.com

HAYDİ

İki aylık kültür ve edebiyat
dergisi

Mart-Nisan 2024

24. Sayı
Ücretsiz

Yeni yıla girdik. Hoş geldin 2024. Yeni yıl yeni heyecanlar... Sizde var mı? Açık söyleyeyim, bende pek yok gibi. Kuyruğu dik tutmak için elimden geleni yapıyorum yine de. Bu noktada kapıyı kapatmamak, ardına kadar açamıyorsak bile aralık bırakmak mühim bence. Bugünlerde bana iyi gelen şey, 'rağmen üretenler' oluyor. Fırsat buldukça oyun izlemeye çalışıyorum. Elim kulaklığımı her gittiğinde Büyük Ev Ablukada'nın yıllardır beklediğim yeni albümü, Defansif Dizayn'ı dinliyorum. Ortaklaşmak, paylaşmak iyi hissettiriyor. Bu bağlamda tüketmek kadar üretmek de iyi geliyor. Bu yüzden Haydi Dergi'nin 24. sayısında yeni bir öyküyle dahil olabilmek mutlu ediyor beni. Uzun zamandır kafamda dönüp duran yeni bir oyun yazma isteği diri tutuyor içimi. Tabii bunlar beraberinde bazı kaygılar da getirmiyor değil. Katıldığım bir yazarlık atölyesinde Suzanne Bell şöyle bir çalışma yaptırmıştı: "Kendi yaratım sürecinizle ilgili 5 tane, sonu 'korkuyorum'la biten cümle yazın. Bunların hangileri kontrolünüz dahilinde, hangileri değil? Neyi değiştirebilirim, düşünün." Bütün atölye katılımcıları beşer cümle yazdı. Okuduk, tartıştık. Ardından bu cümlelerimizin sonuna "Yine de yazıyorum." eklememizi istedi. Bu yazıyı, o atölyede yazdığım cümleyle bitirmek isterim.

Her seferinde yazacağım şeyin içime sinmemesinden korkuyorum, yine de yazıyorum.

Haydi Dergi'nin 24. sayısında "yine de yazabilen" tüm dostlarıma sevgiler gönderirken okurlarımıza da iyi okumalar diliyorum. Güzel günlerimiz olsun.

Özden Selim Karadana

Hiç

Sevda Deniz Karalı

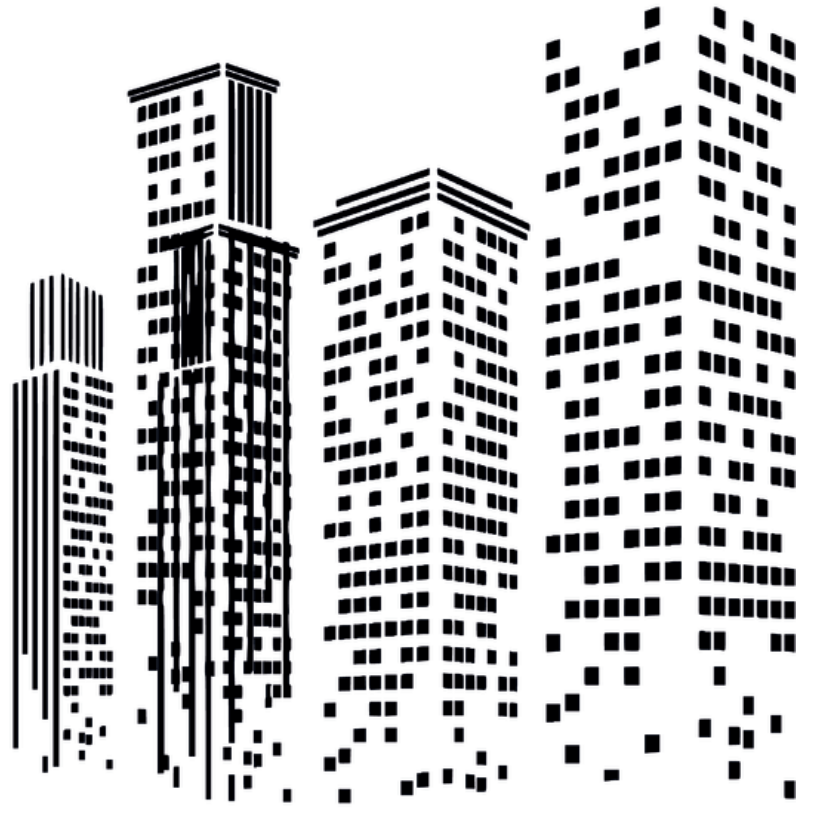
Bildiğinden fazlasını hissetmek
aşk dedikleri
ben ne çok hikâye yazmışım, bak
ama hangisi bana ait?
kimini kendim ördüm, doğru
görmediğim iplerden
geçirircesine boynumu, ve bir tekmeyle sonumu
getirmeye hazır

çünkü aşkta sona hızlı varılır

ne yapsın
bırak kalbin istiyorsa iki kişilik atsın
koşsun, taşsın, taşısın seni
fark eder mi, nereye
belki kendine bile yetemez
yol bitince
hiç değilse şimdilik yaşasın

Hissettiğin kadarını bilmek
büyüme dedikleri
senin yazdığın hikâyeler
hiç benimle bitti mi?

Her Şeyin Başladığı Yer Deniz Dursun

Korku, bütün sesleri bastırdı. Kelimeler önce şekil değiştirdi. Sonra belli belirsiz bir uğultuya dönüştü.

Büyük kentler korku veriyor. Küçük şehrin güvenli huzursuzluğu burada yerini konforlu bir korkuya bırakıyor.

Konforlu korku.

Korkuyu büyük yaşıyorsun. Büyük bir şehre yakışır gibi. Büyük duyguların kalbine verdiği hazla, korkmaktan hoşlanmaya başlıyorsun. Korkuya alışıyorsun.

Korkuya alışmak.

Hep tetiktesin. Bedenin, hareketlerini ezberledi. Eylemek için çok da düşünmene gerek yok. Bir sürü strateji geliştirdin. Artık köşeyi dönmeden önce arkana nasıl çaktırmadan bakarsın, düşünmüyorsun. Zaten çaktırmadan bakıyorsun. Boynunu tam döndürmeden gözlerini arkaya dikmenin yöntemini gayet iyi biliyorsun. Mekanikleştin.

Mekanikleşmek.

Şimdi de mekanikleşmekten korkuyorsun. Hissedemiyorum, kalbim bozuldu, atmayı unuttu. Kendi kendine söylediğin bir cümle. Kendi kendine aynı

cümleyi söyleyen binlerce beden, trafik ışıklarının renk değiştirmesini bekliyorsunuz. Kırmızıda durup yeşilde geçmeye alıştın. Ama bazen, kafanı aynı mekanik hareketle önce sola, sonra sağa ve sonra tekrar sola döndürüp yaklaşmakta olan bir araba görmediğinde kuralları ihlal etmende hiçbir sakınca yok. Birazdan diğer bedenler de peşine takılacak ve kalabalık bir konvoy olup yolun bir tarafından öbür tarafına gururla yürüyeceksiniz. Yaklaşmakta olan bir araba varsa yavaşlayacak, belki duracak. Yarışı siz kazandınız. Kimse göz göre göre bir yayaya çarpmak istemez.

Buraya en son birkaç yıl evvel gelmiştin. Büyük kentlerde böyle şeyler olabiliyor. Aynı çemberin içindeki bir bölgeye yıllarca gitmeyebiliyorsun. Üç, dört ve belki beş küçük şehir büyüklüğünde bir büyük şehir.

Büyük şehir.

Büyük şehirlerin büyük belediyeleri olur. Yine yol çalışmasına denk geldin. Metro ağlarıyla sarmalanıp dururken yine de hiçbir yere çabucak gidemiyorsun. Trafik hiç bitmiyor. Dinmeyen bir

sirkülasyon. Sürekli bir hareket. Burada zamanı durdurmak oldukça zor. Hiç nededin mi?

Alacağın bir risk hayatına mal olabilir. Üçüncü defa geç kalırsan patronun seni kovacak. Ama çok trafik vardı. Metroya ulaşmam her zamankinden uzun sürdü. Sonra metro bozuldu. Saatlerce bekledik. En sonunda bizi otobüse aktardılar. Bu sefer de köprüde trafik vardı. Bütün bunlardan ona ne? Bu şehri öğrenemedin mi? Sen ne kadardır buradasın? Evden bir saat erken çıksaydın. Tüm bunları hesaplayabilmen gerekirdi. Şehirde başarısız bir yolcu. Otur, sınıfta kaldın. Ama hava çok geç aydınlanıyor. Sabahları beş buçukta kalkmam gerekiyor. Erken uyursan erken kalkarsın. Ama. Ama. Ama. Bahaneyi kes.

En son bir buçuk yıl önce geldiğin bu muhitte çok şey değişmiş. Otobüs durakları aynı yerde değil. Oraya bir şey dikmişler. Bir camekân. Uzaktan çiçekçiye benziyor ama yaklaşınca alakası yok. Belediyenin çok önemli hizmetlerinden sadece biri. Buraya son geldiğinde bir işin ve bir eşin vardı. Artık ikisi de yok. Şansa bak ki burası da eskisi gibi değil. Birlikte değişmişsiniz. Değişip gelişmişsiniz. Gelişmiş misiniz?

İlk kez elini tuttuğu yer, şurası. Aman kimse görmesin. Gizli saklı bir işe giriştiniz. Şimdilik bir sır. İkinizden başka bilen yok. Gel gör ki birileri sürekli iki kişinin bildiğinin sır olmadığını söylüyor. Senin sırrın ne? Kendinden sakladığın?

Bankı da kaldırmışlar. İnsanlar artık sigaralarını ayakta içiyor. Vapurun düdük sesi. Deniz yolculukları hep bir değişim vaat ediyor. Elinde bir bavul olsun ister-

din ama bir tek sırt çantan var. Olsun. Artık insanlar böyle de seyahate çıkıyor.

Tam bir gemiye binmenin heyecanını yaşayacakken yol bitiveriyor. Karşı kıyıya ulaşman yalnızca 15 dakika sürdü.

İş görüşmen nasıl geçti? Daha gi-remedin mi? Seni çok beklettiler.

Beklemek.

Bekleyen olmaya alış. Bak, kendini oyalayabilesin diye etrafa bir sürü dergi dizmişler. Eğlen biraz. Beklediğini unut.

Olanları duydun mu? Yine ortalık karışmış.

Sesleri duymuyor musun?

Sana diyorum.

Çıkar şu kulaklığı.

Büyük bir kalabalık, senin gittiğinin tam aksi yöne doğru hareket ediyor.

Sıyrılar aralarından. Seni onlardan biri sanmasınlar. Kendi hâlinde biri olduğunu, bu kalabalıkla işin olmadığını, ekmek parayı kazanmaya gittiğini, buna mecbur olduğunu, kendinden ve düzeninden başka bir şeyi umursamadığını herkese göster.

Kalabalık büyüyor. Acele et biraz.

Acele etmek.

Sana yabancı değil ya, buna alışkınsın.

Hızlan. Biraz daha.

Dön köşeyi.

Metronun girişini kapatmışlar.

Güm.

Bir şey aynı yerde başlayıp aynı yerde bitiyorsa o yer gerçekten aynı yer midir?

Her şeyin başladığı yer burası.

Durup ne olduğuna bakmaya vaktin olmadı. Durursan öleceğine inandın. Durmayanlar da öldü.

Temelli Temenni

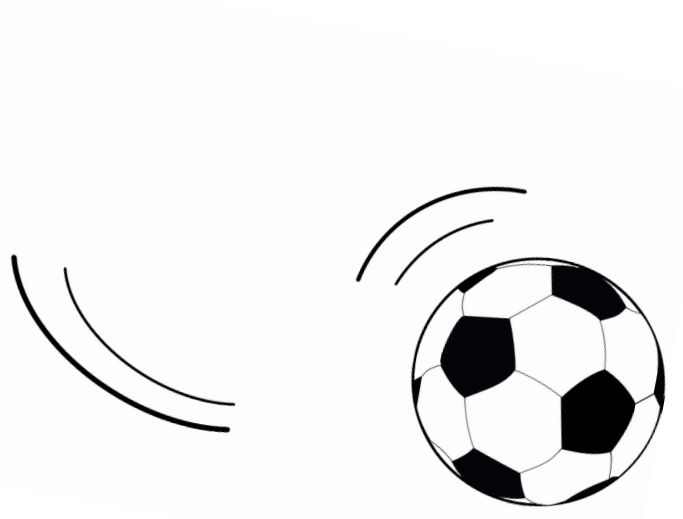
Ezo Şara Uray

İkinci El

Özden Selim Karadana

Piç Mesut olarak doğdum. Aklim erene kadar çok ağrıma gitti bu durum. Bir yan bakıştan, bir sırtıştan, vicdan otuzbiri kafa okşamalardan nem kaptım hiç durmadan. Yaşım büyüdü, mahalledeki fısıltıların volümü artmaya başladı. Bir karar vermem gerekti. Ya bu volümü kesicem ya da başım önde duymazlıktan gelicem. Bir gün okuldan dönerken iki çocuk takıldı peşime üst sınıflardan. Biri çantama tekme, öbürü kulağıma fiske... Lakaplardan, makaralardan, dayılanmalardan gına gelmiş artık. Kafam attı. On yaşında bir çocuğun kafası atarsa ne olur? Doğaçlama davranır. Ben de öyle yaptım. Yerde gördüğüm gazoz şişesini patlattım birinin kafasına. Kanadı. Kanadı ve ağlamaya başladı. İkisi de şok. Ben de şok. Ne yaptım, nasıl yaptım farkında değilim. Ama renk vermiyorum. Korkusuz rolü yapıyorum, gözlerinin içine dimdik, titremeden bakıyorum. Kaçtı bunlar. Aradan birkaç gün geçti. Gördüm bunları bir köşede, yanlarına gittim. Sercan'ın kafayı dikmişler. Özür dilediler. Ben de özür diledim. Arkadaş olduk. O gün bugündür yanımda ikisi. İşte o gün anladım matematiği: Korkarsam tepeliyorlar, korkmazsam yanımda duruyorlar.

Milletin ağız torba değil tabii. Büz

büz bitmiyor anasını satayım. Yetermiyorum da hepsine. Yaşım büyüyor. Korkmayacağım diye olur olmadık kişilerden dayak yiyorum. Eve dönüyorum, anneden bir fırça, abladan bir kınama. Ben dayak yedikçe korku büyüyor evde, gözüm çıkacak, oram buram kesilecek diye. Ablam çekiyor bir gün kenara. İşte o gün açıyor kafamı sağ olsun. Kurduğum matematiğin bir boka yaramadığını anlıyorum. Bir karar veriyorum -ki kafam attığında hep bir karar veririm- çarşıdan büyük harfler alıyorum, diktiriyorum onları Müjde ablama, çantamın üzerine: "PİÇ MESUT". Okul yolunda herkes parmakla gösteriyor. Fısıltı, bağırtı gırla... Lakabımı madalya gibi taşıyorum göğsümde gururla. Bir gülüyorlar, iki gülüyorlar, baktılar orali değilim, susuyorlar. Ertesi gün başka bir güçsüzün peşine takılıyorlar.

Hafta içi okuldayım yalandan, hafta sonu ya Timsah Arena'da ya deplasmanda. Bursa'da doğan her çocuk gibi, kutsal formayı giymeyi hayal ederek büyüdüm. Şu 17 yıllık hayatımda hatırladığım ilk resim, şampiyonluk kutlaması. Korna sesleri, meşaleler, tezahüratlar. Ben Müjde'nin boynundayım, bayrak sallıyorum. Küçüklükten girdi kana bir kere, canım çıkana kadar mahallede top oynuyorum. Yaşıtlarım

kesmiyor bir süre sonra, büyükler alıyor takımlarına. Orada bile fark yaratıyorum. Bakkal Orhan abimizin dikkatini çekiyor bu durum. Annemden izin alıp Bursaspor seçmelerine sokuyor beni. Anne dünden razı zaten, kavga etmiyim de ne bok yersem yiyim şeklinde. O gece heyecandan uyuyamıyorum. Maç başlıyor. Heyecandan, stresten bacaklarım tutmuyor. Her omuzda yerdeyim. İlk yarı bitiyor. Tribünde Orhan abiyi görüyorum, yanında Müjde. Anlam veremiyorlar, yüzleri düşmüş. Kafaya koyuyorum formayı almadan çıkmıycam bu sahadan. İkinci yarı bi ara pas, karşı karşıyayım, atarsam dönecek şansım biliyorum. 5 numara arkadan yetişip giriyor araya, yerdeyim yine. Dönüp sırtıyor pis pis, laf atıyor, lavuğun tipi hâlâ gözümün önünde. Golü bırakıyorum lavuğu kovalıyorum ondan sonra. Defanstan çıkarken bu, topla karışık dalıyorum arkadan çift. Karışıyor ortaklık, hoca atıyor beni maçtan. Dönüş yolunda kimsenin çiti çıkmıyor. Orhan abinin üstü başı yırtılmış, yüzü kıpkırmızı. 5 numaranın babası sövmüş bana, dayanamamış. Bursaspor defteri açılmadan kapanıyor.

Kafaya koyuyorum ama yapıcım bu işi ki kafaya koyduğumun sonu bok olur hep. Semtimizin mütevazı takımına giriyorum: Bursa Yıldırımspor. Takım tirt ama rakipler de tirt. Fena gitmiyor o yüzden, goller-asistler... Sezon sonuna doğru dizimde bir ağrı başlıyor.

Geçmiyor da. Sağ dizde inmeyen bir şişlik. Doktora gidiyorum. Osgutşiribiri ne zikkımsa... Bir namaz kılanlarda görülürmüş bir de topçularda. Mahallemde beton üstü top koşturmanın bedeli yeni çıkıyor. Doktor yüzme hariç bütün sporları yasaklıyor. Ben bir sezon daha zorluyorum ama olacak gibi de değil. Diz izin vermiyor. Bırakıyorum mecbur ama tribünden devam. Pankart boyuyorum, beste yazıyorum. Sette Amigo Bayram'ın kolunun altındayım. Benden sonra sen çıkacaksın sete diyor. Kulübün de içine sıçtılar, kimsede eski tat yok. Yine de her maç aynı besteye başlıyoruz: "Ne şampiyonluk, ne kupa için değil aşkımız. Bursaspor'um biz senin rengine aşığız!"

Bütün bunlar gözümün önünden geçiyor Bursa-İstanbul yolunda. Ağızımda Topkek, yanımda Müjde, şeftali suyunu yudumluyor. Böyle düşününce ne boktan bir hayat gibi geliyor. Öyle de değil valla. Çok güzel günlerim oldu Bursa'da. İyiler yanıma kâr kaldı, kötüler çıkmaz aklımdan. Onlar beni ben yaptı. Ama bu sonuncusu... Vallahi olacak şey değil ya. Müjde geldi yanıma, "Annem kanser oldu." dedi. Güldüm suratına. Sinirim bozuldu sandı herhâlde. Öyle de değil. Ciddiye almadım. "O kadar da değil ya!" dedim. Lanetli miyiz anasını satayım. Hiç kondurmadım. İyileşir toparlar derken... Annem kanser olunca yıkılan Müjde, ölümünde sağlam durdu. Ya alıştırdı kendini, ya da bana çaktır-

madı. Taziyede çektim ablamı odaya “Ne bok yiyeceğiz?” dedim. “Babam bize bakar.” dedi. Bakar da harbiden. Cenazede bile kılımız kıpırdamadı. Her şeyi halletmiş, organize etmiş. Bu tanımı benim yapmam çok saçma olacak ama baba kelimesinin vücut bulmuş hâliydi. Uzaktan baba.

Küçükken çok tutuluyordum ben bu herife. Gelirdi Bursa’ya, bazen gününbirlik, bazen de iki gün kalırdı. Yemeğe çıkarırdı bizi. Bir gün et, bir gün balık. Ablam havalara uçardı her gelişinde, giderken de arkasından ağlardı. Eli de hiç boş gelmezdi. İlla ki bir eksiğimizi kapatırdı. Tek bir farkla: Müjde’ye sıfır telefon gelirdi, bana ikinci el. Başlarda çok taktım kafaya şu ikinci el meselesini. Bir gelişinde Müjde’ye sıfır laptop çekti, bana yine eskisinden. Bilgisayardan uyandım mevzuya, oğlu Can’ınmış meğer. Bana gelen bütün şeyler Can’ın eskileri. Bilerek yapıyor, damarıma basıyor zannettim. Müjde’yi de doldurdum devamlı, kanma bu hediyelere, parasıyla babacılık oynuyor, babalık böyle olmaz dedim. Ta ki Bursa seçmeleri gelene kadar. Kargo geldi kapıya, benim

adıma. İçinde gıcır gıcır bir krampon, en pahalısından. Annem bahsetmiş laf arasında, ne kadar ciddiye aldığımı. Orada anladım ne kadar düşünceli olduğunu aslında. Aynı evde yaşasaydık, Rıza babam, Can da abim olsaydı yine Can’ın-abimin telefonunu kullanacağımı. Dindi öfkem, geçti soğukluğum. Yine de mesafemiz devam etti. Anamın cenazesinde toprak atarken müsaade istedi, uzattım küreği. Sarıldı ardından. İlk temasımız. “Başımız sağ olsun.” dedi.

Rıza diye bahsettiğim adam oldu bana Rıza amca. Evde kimse çalışmıyor, bir gün kiramızı geciktirmedi. Dolabımız hep doluydu şükür. Uzaktan babalık da bu kadar olurdu herhâlde. Şimdi de yanına aldırıyor bizi sağ olsun. Uzattı elini. Düşerdik herhâlde karanlığa, düşürmedi. Yalan yok, çok özleyeceğim Bursa’yı. Acısıyla tatlısıyla bütün yaşanmışlıkları. Ama kalsak ne benden bir bok olurdu ne de Müjde’den. Yeni bir başlangıç bileti verdi Rıza amca, kıymetini bilmeli. Ahan da geldik. Esenler. 15 Temmuz Demokrasi Otogarı. Hoş bulduk mu be kahpe Bizans? Göreceğiz bakalım. Hadi bismillah.

Köylerden Pasta Yapan Dev

Tuğba Nur Gökdemir

Kuyuya düşenin hikâyesinin sonu belli, peki ya kuyuya kendi isteğiyle inene ne oldu?

Bilinmezlik karanlığının en koyu olduğu bir yerde, zifiri karanlık bir gecede ya da gecenin de yok olduğu bir zamanda, sadece yürüyordu. Ne bir yol vardı ne başka bir şey ama o sadece yürüyordu. Bu, boşlukta aşağı değil de ileri doğru bir süzölmeye benziyordu sanki. Aslında gidilebilecek bir ileri de yoktu ama o, nasıl oluyordusa ilerliyordu. Biraz sonra, gökyüzüne benzer bir yere doğru uzanan taş bir kuleye rastlayınca durdu, dizlerinin üstüne çöktü ve şöyle dedi:

-Artık vakit geldi. İnebilirim, kuyuya inmek istiyorum.

Günler, haftalar, aylar, mevsimler hatta yıllar birbirinin aynıdır. Onlara bir anlam verip önemli kılansa ya bir sevinç ya da hüzün...

Bu sonbahar da diğerlerine benziyordu aslında. Yapraklar aynı diğer güzlerde olduğu gibi sararıp dökülüyordu, benzer planlar yapıyordu, benzer hayaller gerçekleşmiyordu. Ama bir şey oldu bu sonbaharda, biri öldü galiba. Sahi, kimdi o, niye ölümü istedi? Bir battaniyeye sarılı bedeninde sadece bir aralık görünen mermer kesilmiş suratını, neden kendinden geriye kalan

son bir an olarak bıraktı? Ölmeden önce bir mezar başında ağladığı zamanlarda suratında oluşan kızılık, bu andan daha ürkütücüydü gerçi. Ama biri var, her sonbahar aynı onun için. Çünkü her sonbaharda bir ölüm doğar hayatına.

Kuyuya ineli ne kadar olmuştu? Belki on dakika, belki on asır... Artık zaman, onun için tozdan küçük bir zerreydi. Artık göğsünden taşan yedi başlı yılan sayesinde her zamana ulaşıyordu nasılsa. Yedi başlı yılan... Uzanıp kuyunun kuytu köşelerine, onu bir bilinmeze sürükler olmuştu.

Biri var, her gün aynı onun için. Her gününü aynı kılan bir ıstırap var. Oldukça durağan bir hayatı var. Sabah uyanır, uyanmak bir işkence değildir hiçbir zaman. Çünkü erken uyandı ya da uyandırıldı diye kimseye şikayet etmeye cesaret edememiştir hiçbir zaman. Uyandıktan sonra yapması gerekenleri yapar, bundan da hiç şikayetçi değildir. Hayatına birçok eylem sığdırır: şikayet etmediği, nefret etmediği, hiçbir şey hissetmediği...

Kuyuya ineli ne kadar olmuştu? Bilinmez. Bu kuyunun sokakları var. Sokaklarından taşan bir canavar... O, bu sokaklarda dolanırken canavardan korkmamayı öğreniyordu. Ara sokaklarda zihnine çarpan fısıltıların ne

anlama geldiğini bulmaya çalışıyordu. Kocaman bir dünya buldu sonra. Bu dünyada koca binalar ya da makineler yoktu.

Biri var, hiçbir yere sığmayan. Toprağa, suya, havaya, hiçbir kalbe, bir çınarın gölgesine, bir bakışa sığdıramayacak kadar yurtsuz biri... Dışarıdan, kökleri sökülmüş ve kurumuş bir ağaca benzeyen ama içten içe ateşle kavrulan biri var.

Kuyuya ineli ne kadar olmuştu? Kuyu... Bir dünyayı sığdırabilirmiş içine demek. Kuyuya gizlenmiş dünyayı gezmeye başladı. O sırada bir kadın ve bir erkek çıktı önüne, ikisi de kaçıyor gibiydi. Onları takip etmeye başladı. Sonra fark etti ki bu insanlar, bir devden kaçıyormuş meğer. Dev, ağır ve kocaman cüsesiyle yeri parçalarcasına bu kadın ve erkeği takip ediyordu. Sonra bir aralık durdu ve bir köyü pasta yapıp yemeye başladı. Kadınla erkekse bütün köyleri pasta yapıp yiyen devin, onları da yiyeceğini bildiklerinden, bir uçurumun kenarına kadar gelmişlerdi. Uçurumun kenarında birer mezar kazmaya başladılar. Mezarlar iyice derinleşirken, kadının kazdığı topraktan birbirine dolanmış üç yılan çıktı. Üçü de kadına ulaşmaya çalışıyordu. Bu sırada dev, bütün köyleri pasta yapıp yemeye devam etti. Kadın ve erkek kurtulmanın bir yolunu arıyordu, bulabildiler mi bilinmez. Kuyuya

inense sadece devi izliyordu, devin pasta yiyişini...

Biri var, kuyuya atılmaya bile değer görülmeyen biri. Zifiri karanlık bir gecede ya da gecenin yok olduğu bir zamanda yürümeye karar veren biri, kendi isteğiyle kuyuya inmek isteyen biri var. Köylerden pasta yapıp yiyen bir devden artık korkmamayı isteyen biri...

Kuyuya ineli ne kadar oldu? Kuyuya inen, gördüklerini düşünmeye başladı ve şöyle dedi:

-Kuyunun içindeki devden daha korkuncunu tanıdım, bu kuyunun dışındayken. Söyledikleri yalanların ardına saklanabildiğini zanneden devlerin ülkesindeyken...

ben bi kōzmōs

THE CATASTROPHIC

Ben bi k0zmos

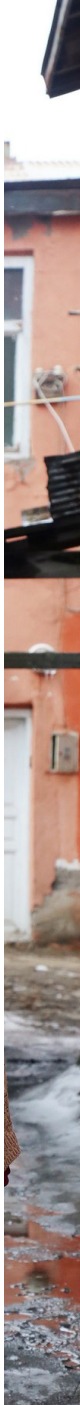

MR FEAR

Ağır Gibi

Çağdaş Ekin Şişman

ağır gibi
yattığımız yataklarda örtündüğümüz örtüler
kapalı olsa ayrı, açık olsa ayrı dert bu kapılar
parmaklarımıza bakın hele
kaybediyoruz birer birer
gidiyoruz, nasıl gelelim kendimize

öfkeli gibi
diyeceğim de
gibisi yavan kafiye
kaldırımları kaldırıp atıyor ağaç kökleri
kafamıza yağıyor dolu, taş gibi
canhıraş hırpalıyor, ama bekle
bekle, belediyemiz seçim arefesinde

kemik gibi
bu günlerin içi
sadece kemik, etsiz
korkmaya devam etmekteyiz
merhaba biz biricikliğin manifesti
sizinle muhabbet edeceğim şimdi
lütfen benimle muhabbet ediniz
pardon, ne dediniz?

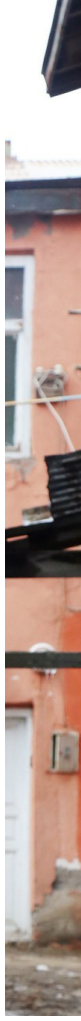
sađır gibi
herkes
sırf öveceğine
bir de söveceğine cebir
kaldır bak, derileri muhakkak plastiktir
inanmazsan al sana sanatlar işte,
en çok kendimizi alkışlamamız gerekir
herkesin eline emeğine sağlık, tabii bir de yüreğine
kemik suyunu tam anlamadık
ama bayıldık elbette

bıçak gibi
her saniye
saplandı mı geçmiyor
tamam akıyor zaman
ama yerin altından mı
göğün üstünden mi
yani nasıl bize uğramadan

durmuş gibi
zaman, kasada, ilginç
bozukluklarını mı hesap ediyor zaman, limitini mi
devlet yurdunda durmuş, soğuğu mu,
inşaatta durmuş, ekmeği mi
zamanı cep etmiş birileri
bize faizi akıyor

delirmiş gibiyiz
biz biz hepimiz
habire kan ter içinde
çalışıyoruz her allahın günü
hem de memnuniyetle
rica ederim alkışlarınızı kendinize saklayın
sanatlar, saatler, hepsi yanlış yöne
afiyet oluyor
oluyor ama bize sanmayın
bizim dişlerimiz çürük, yiyemiyoruz

ölü gibi
bizim bu yaşamamız
çok da kesiftir, fenadır kokumuz
iyisi mi siz kapatın perdenizi, camınızı
biz yüzyıllardır ölüyüz baksanıza
bu hiç sıkılmıyor canımızı
şık restoranlara ölümler giremez, bunu zaten biliyoruz

ölüyüz gencecik
niye hayal kurdurdunuz bize
ölüyüz ihtiyar
niye hâlâ ekmeğin peşinde
ölüyüz kadınız
niyesi mi var kadınız dedik ya işte
ölüyüz rengârenk
niye korkarsınız kendinizden bile
ölüyüz şairiz
dinlemediniz sözümüzü
ölüyüz çocuğuz
çünkü oynamadınız bizimle

hafiftir kuşlar gökyüzünde
ağırlığı ölünce anlaşılır
gibi değil, basbayağı ağır

Theos'un Martısı

Defne Kar

Her gün ama her gün uçup konuyordu Martı, Theos'un burnuna. Her gün, aynı saatte...

Theos küçük bir balıkçı teknesiydi. Arkasındaki ufak motoru olmasa kayık bile denebilirdi. Beyaza boyanmıştı ve burnuna yakın sağ alt kenarına maviy-le Theos yazılıydı. Denizdeki sınır halatının hemen ardında duruyordu. Burnu sahile bakıyordu. Tüm o ihtişamlı, göze çarpan büyük teknelerin arasında bir başına sallanıyordu. Rüzgârın getirdiği dalgalardan en çok o etkileniyordu.

Martı her gün aynı saatte Theos'a geliyor, etrafında uçarak birkaç tur atıp etrafı kolaçan ettikten sonra, süzülerek iniş yapıyordu. Artık demir alma vaktiymiş gibi, birkaç küçük adımda yerine geçiyor ve etrafı gözlüyordu. Teknenin yol göstericisi, denizin iz sürücüsü izlenimi veriyordu. Bacaklarını durduğu yere sabitliyor ve dalgalara göre başını bir sağa bir sola çeviriyordu. Asil ve ne yaptığını bilen bir hâli vardı.

Günler geçiyor, Martı her gün iş başı yapıyor, aynı saatte yerini alıyordu. Ancak Theos hareket edeceğe benzemiyordu. Demir attığı yerden bir gıdım ilerlemiyor, yalnızca rüzgârın etkisiyle olduğu yerde daireler çiziyordu. Dışardan görseniz terk edilmiş olduğunu düşünebileceğiniz bu küçük gös-

terişsiz tekne, kenara atılmış eski bir eşyayı andırıyordu. Birakin motorunun çalıştırılmasını, aylar boyunca Martı dışında üzerine binen dahi olmamıştı.

Hava bir bulutlanıp bir açıyordu. Dalgalar yükselip dinliyordu. İnsanlar denizde yüzmeye, çocuklar şakalaşımaya devam ediyordu. Sahil bazı günler kalabalıklaşıyor ve neşeli gürültüsü artıyordu. Diğer büyük tekneler, gün gün demir alıp uzaklaşıyor, bir süre ortalarda görünmüyor sonra dönüp yine yerlerini alıyorlardı. Bu koca denizde değişmeyen tek şey Theos ve onu her gün ziyaret eden martısıydı. Bu sıkıcı sayılabilecek istikrar, anlaşılmaz bir merak uyandırıyordu.

Bir gün, can sıkıntısından yerinde duramayan şımarık bir kız çocuğu, Theos'un tek başınlığını fırsat bileerek, yanına yanaştı. Tehditkâr bir balık gibi yüzerek teknenin üzerine çıkacak bir merdiven, bir basamak aradı ancak bulamadı. Sonunda tekneyi aşağı yukarı sarsarak kendine yaklaştırdı ve arka kısımdaki motorun çıkıntısına ayağını attı. Kendini yukarı çekmek için güç alacağı bir dayanak aradı ve birden Theos'un narin direğine elini geçirdi. Sıkıca tutunup kuvvetle asıldı. Direk, bu hınç dolu müdahale karşısında büküldü ve paslı demiri yamuldu. Theos kızın

ağırlığıyla sağa yatmışken, Martı çıka- geldi. Sabrını koruyarak, yamuk direğin tam üstüne konuşlandı ve kıza baktı. Kız Martı'nın sessiz azarından utandı ve bir anda kendini denize bırakıp arkasına bakmadan uzaklaştı. Martı ise artık hasarlı sayılabilecek teknede, sabırla me- saisini tamamladı.

Kız, ertesi gün sabahın erken sa- atlerinde sahile geldi. Theos'un sahibi belki de geceleri meydana çıkıyordur diye düşünmüştü. Dün sebep olduğu kusurun düzeltilip düzeltilmediğini gör- mek istemişti. Bir muhatap bulabilirse "affedersiniz" demeyi bile planlamıştı. Niyeti zarar vermek değildi çünkü. Tek- nelere hayrandı ve tüm o kocaman, ki- birli yatların arasında, tüm alçak gönül- lülüğüyle Theos ona ulaşılabilir gelmişti. Üzerinde biraz salınıp vakit geçirmek istemişti sadece. Ama olan olmuştu artık. Uzaktan gözlerini kısarak Theos'u inceledi. Bir değişiklik yoktu. Dün bükü- len direk aynı şekilde duruyordu. Belli ki ilgilenen olmamıştı. İçinde tarif edeme- diği bir burukluk hissetti. Tam karşısına

baktığında Theos'u görebileceği hiza- da duran bir şezlonga yayıldı ve bekle- meye başladı. Öğlene doğru, Martı'nın uçup geldiğini gördü. Hemen kendini denize attı ve çekingen bir yavaşlıkla Theos'un yakınına ulaştı. Bu sefer me- safesini koruyup sınır halatını geçmedi. Martı her zamanki kendinden eminliğiyle, Theos'un ucunda durmuş, ufka değil, insanlara, sahile bakıyordu. "Ne yapı- yordu? Neyi bekliyordu? Gökyüzünde uçabilecekken neden her gün Theos'a konup saatlerce aynı yerde duruyor- du?" diye düşündü kız. Sıkılmıyor muy- du? Acaba Theos'un sahibini tanıyordu da ona verdiği bir söz mü vardı? "Özür dilerim." dedi birden kız. Sonra uzun bir sessizlik oldu. Bir vakit öylece durdular ve kız, daha fazla rahatsızlık vermemek adına, arkasını dönüp usulca uzaklaştı.

Theos'u da Martı'yı da aklından çıkaramıyordu kız. Bilmek istiyordu. Hikâyelerini öğrenmek istiyordu. Bu du- rum onda, arı kovanına çomak sokmak istercesine bir dürtü uyandırıyor ama bir yandan da, kendiliğinden gelişen

saygı duyma hissini de göz ardı edemiyordu. Şezlongda oturup uzaktan Theos'u gözlediği birkaç günün ardından yine denize girip sınır halatına dayandı. Kafasından atamadığı soruları ardı ardına Martı'ya sordu. Ama cevap alamadı. Martı başı dik bir edayla karşıyı izlemeye devam ediyordu. Sonra bir an kız da durdu ve sırtını halata yaslayıp Martı'nın gördüğü açıdan bakmaya başladı. Dikkatini verince ne kadar çok hikâyeye karşılaştığını bilseniz şaşırırdınız. Aşıklar gördü ve telaşla servis yapan çalışanları izledi. Sandalyesinde uyuyakalmış bir cankurtarana güldü ve dedikodu yapan yaşlı teyzeler ilgisini çekti. Köpüren dalgalarla oyun oynayan çocukların kahkahalarını işitti. Bir bebeğin, denizle tanışma anına şahit oldu. Böylece içindeki can sıkıntısı yerini huzura ve sakinliğe bırakmaya başladı. Bir süredir aynı yerde öylece durduğunu fark edince Martı'ya baktı ve istem-

sizce güldü. "Belki de denizdeki insanlar ve karşısında olup bitenler onun televizyonuydu." diye geçirdi içinden. Belki de kendisine tıpatıp benzeyenlerle vakit geçirip tüm gün aynı şeyleri yapmak yerine yalnız kalıp başka hayatlara tanık oluyordu. Bu sırada dalgalarla salınan Theos'un üzerinde kalmak da ona, yolculuktaymış hissi veriyordu. Bulunduğu yerden ayrılamasa da başka hikâyelerle karşılaşıyordu. Sanki her gün başka bir kitap okuyordu Martı. Kız kendisinin de böyle olduğunu düşündü. Basıp gidebilecek ayakları vardı ama tek başına maceralara atılmak için henüz çok gençti. Ve şimdi anlıyordu ki insan içinde bulunduğu anla barışsa, durağanlıkta da müthiş serüvenler saklıydı.

Theos'un martısı ve kız, fark etmeden, sessizce arkadaş oldular. Her gün aynı saatte buluştular. Bir tekne, bir kuş ve bir küçük insan... Üçü de yalnızlardı ve birliktelerdi.

Fish Facts

Ayaz Yıldız

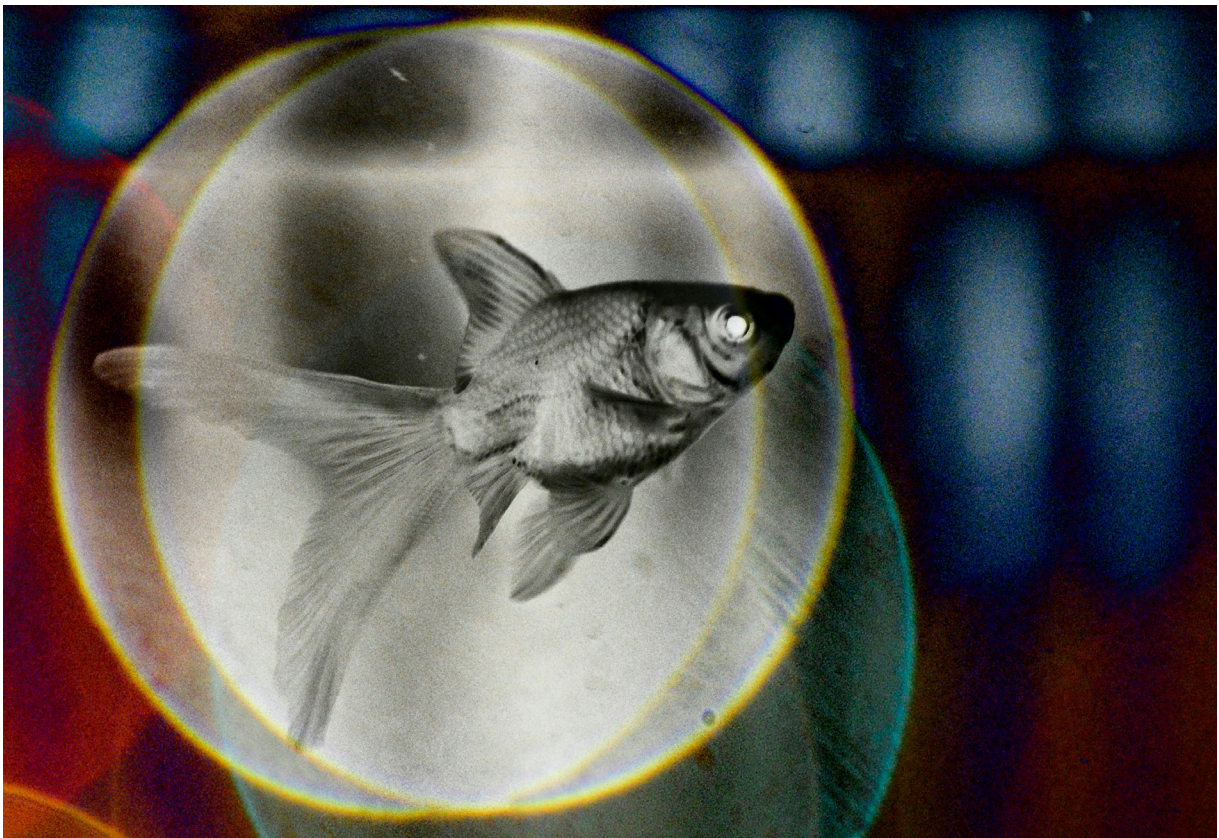

A fish can travel through time. And it will bring you the calm of the future existence.

A fish loves to talk. If you listen to it, it has tales to tell you.

A fish travels by bubble. And it brings us new sentences.

If a fish could read our thoughts. It would feel sorry for consoling us.

If fish were a color, blue would be called fish.

Yalnızca İkimizin Anlayacağı Bir Şey

Zeynep Kıymacı

Pencere pervazına başımı yaslıyorum. Kar taneleri sakın sakın dökülüyor. Sigaradan bir nefes daha çekiyorum. Yanan tütünün sesi çıtır çıtır yüzüme yaklaşıyor. Caddeden hiç ses gelmiyor. Kar, tüm sesleri dev, ıslak bir ağız gibi emiyor. Biriken beyazlıklar üzerinde adımlamaya çalışan insanları izliyorum. Motorlu bir kurye tam pencerenin önünde duruyor. Söylenerek montunun cebinden telefonunu çıkarıyor. Yolunu kaybetmiş olmalı. Etrafına bakıp birbirine benzeyen binaların içinden orada olduğuna, orada bulunduğu kanıt olacak bir şeyler arıyor. Bulduğu yeri, daha önce bulunduğu yerlerden farklı kılacak bir şey. Kırmızı bir tabela, bir halı yıkama, bir bakkal veya reklam panosu belki de. Bir anda onun kadar endişeleniyorum, ne demeli telefonun ucundaki sese? Ne demeli ki yakınlarda olduğunu anlasınlar?

Çay kaşığına boş bardağın içine fark etmesi güç bir hiddetle bırakıyor. Bu sesle irkilip kendime geliyorum. Dönüp yüzüne bakıyorum. Avuç içiyle yüzünü ovuşturuyor, o benim yüzüme bakmıyor. Üzerinde omuzları soyulmuş bir ceket var. Onu neyin böyle öfkelen-dirdiğini çok iyi biliyorum ama bildiğimi bilirse daha da öfkelenir diye susuyo-

rum. Fakat şaşırılmış numarası yapmak da pek içimden gelmiyor. Bu sabah dargın uyandım. Bir rüya görmüş olmalıyım, beni kıracak bir şeyler söylemiş olmalı. Başka ne olacak? Ama bu kırgınlık göğüs kafesimin içinde daireler çizerek yer değiştiriyor. Burnumun ucunu sıkıyorum, karşı tarafa belli etmeden. Son günlerde bunu huy edindim, ağlamamak için burnumun ucunu sıkıyorum. Garip bir biçimde işe yarıyor.

“Ya bu mevzuyu inada bindirdin ya da hakikaten anlamıyorsun ne demek istediğimi.”

“Nasıl yani?” diyorum hırkamın düğmesini çekiştirirken.

“Bu hikâyeyi okutamam kimseye.”

Cevap vermiyorum. Hırkanın düğmesini daha sıkı tutup çekiyorum. Parmak uçlarım karıncalanıyor. İzmari-ti camının önünde biriken kar tanelerine bastırıyorum, sigara tıslıyor. Pencereyi kapatıp karşısına oturuyorum.

“Bir bariyer var sanki.” diyor. “Onu bir kaldıracılabilek... Herkesten gizlediğin bir özü var anlattıklarının. Ama inat ettin, söylemiyorsun.”

“Söylemem şart mı?” diye soruyorum.

Meydan okuyor. “Şart! Söylemezsen senin sen olduğunu anlamaz

kimse. O zaman yazmanın ne anlamı var? Birbirine benzeyen binlerce hikâye dışarıda...”

“Öz mü dedin, her neyse, belki de yoktur öyle bir şey.”

İtiraz ediyor. “Hayır, var. Onu gizlemeye çalışıyorsun. Ondan böyle oluyor. Hep katmanlaştırıyorsun öyküyü. Birini halletmeden başka meseleler ekliyorsun. Karakterler de zayıf. Bağ kuramıyor okuyucu, çünkü yazarken sen de kuramamışsın. Neden hiç kadın yazmıyorsun? Belki o zaman...”

Masanın üzerinden kitaplarımı topluyorum. Aynı öğüdü bir daha dinlemeye gücüm yok. Çok dargın uyandım bugün, omuzlarım ağrıyor. Bardağım da kalan son yudum çayı kafama dikiyorum. Boş bardağı öne sürerken, gözüm sakalındaki bir beyaz tele takılıyor. O bir şeyler anlatmaya devam ediyor. Can sıkıcı konuşuyor. Çok canımı sıkıyor. Gözümü ayıramıyorum o beyaz telden, o ise farkında bile değil.

“Ya başka yazarları öne sürüyorsun ya da hayatta bir kere bile karşına alıp dinlemediğin adamları... Kendine ait bir şeyler söylemekten kaçırıyorsun sürekli.”

Beyaz telin hemen aşağısında

bir tane daha olduğunu fark ediyorum. Yutkunuyorum. Bir damla safra süzülüyor boğazımdan, değdiği yeri yaka yaka mideme kadar iniyor. Diş etlerim, kulaklarım huzursuz. Ensem ürperiyor. Burnumun ucunu sıkıyorum. Elimizi uzatıyorum ona doğru.

“Ver.” diyorum. Sesimde bir titremeye, bir duraksamaya veya bir tereddüde yer vermemeye çalışarak. “Geç kaldım, gitmem lazım.”

Yüzüme bakakalıyor. Önünde dağılmış kağıtları hizalayıp bana uzatıyor. Çantamın dibinden bulup çıkardığım kâğıt parayı masaya bırakıyorum. Eşyalarımı çantama doldurup apar topar ayaklanıyorum. Ahşap merdivenleri gıcır gıcır gucur iniyorum. Caddeye çıkıyorum. Karları eze eze otobüs durağına ilerliyorum. Arkama bakmıyorum, önüme bakmıyorum. Yere bakıyorum, bastığım yerdeki beyaz kılları eziyorum. Pencere pervazına yanağımı yaslıyorum. Kendimi otobüs durağına giderken izliyorum. Motorlu kurye geldiği yolu dönüyor. Not almış telefonuna: “Pencereden bir kız bana bakıyor.”

Anahtarı bir kere çevirip açıyorum kapıyı. Sakin adımlarla eve giriyorum. Annemle ablam salonda oturmuş,

televizyon izliyorlar. Geldiğimi duymuyorlar. Annem portakal soyuyor, ablam tekli koltukta dizlerine bir battaniye çekmiş, telefonuna bakıyor. Başını kaldırmadan soruyor:

“Anne, patlıcanları tuzlu suya ısladın mı sen? Acı acı tat geliyordu yemekten.”

Annem memnuniyetsiz cevaplıyor: “Acı patlıcan mı kaldı? Tadı tuzu yok hiçbir şeyin. Sünger gibi hepsi.”

Uzulca öksürüyorum. “Hoş geldin.” diyor annem, hazırladığı meyve tabağını sehpaye bırakıp, ördüğü kazağı eline alırken. Ben gülümsüyorum.

“Aç mısın?”

“Yok. Odama geçiyorum ben.”

“Meyve getireyim mi sana?”

“Yok anne, sağ ol.”

Aceleyle odaya giriyorum. Soyunuyorum. Çarpmışım bir yerlere yine, okuması zor bir harita var baldırlarımda. Baş parmağımınla bir yol çiziyorum, iyileşiyorlar sanki. Pencere demirine yaslanıp bir sigara yakıyorum. Evin aşağısındaki çöp konteyneri, yenmemiş yemekler, boş plastik şişeler, kirliliği bebek bezleriyle dolmuş taşmış. Yanında ise bir kamyonet var. Birileri taşıyor. Başka saat mi bulamadılar, diyorum

içimden. Ama bulamadılarsa? Ya hiç zaman bulamadılarsa? Bir mini fırın, bir avize, bir hurç iniyor apartmanın merdivenlerinden. Kolilerin arasından 3-4 yaşlarında bir kız çocuğu beliriyor. Başını kaşıyor hart hurt. Annesinin eteğine yapışıp ağlamaya başlıyor. Kucağında pembe bir peluş tavşan... Anne, bir nefes verip başını arkaya atıyor. “Dur artık, yalvarıyorum dur artık.”

Masanın başına oturuyorum, bilgisayar açıyorum. Bir mavi donup kalıyor yüzümde. Tahammülüm yok. Elimini tersiyle itiyorum ekranı, kalem-kâğıt çıkarıyorum çekmecedeki. Kalem kâğıda değişiyor, kömür izi kalıyor. Kalem kâğıdı çiziyor, harfler kelimelere çıkıyor. Bir kelimeyi siliyorum kalem, karalıyor daha doğrusu. Sonra yanına doğrusunu yazıyor. O esnada genç bir kadın yatıyor, kâğıdın altında. Çıplak bacakları çarşafına değişiyor, ayakları yatağın ucunda soğuk kalan neresi varsa oraya ulaşmaya çalışıyor. Baldırlarında okunması zor bir harita. Sigara kokuyor saçları, yüzünü buruşturuyor. Kalkıyor yataktan, karanlık salona gidiyor. Adamın yanına oturuyor. Adam yüzünü eline dayamış öyle bakıyor ekrana. Portakal soymuş. Koymuş önüne. Eliyle işaret ediyor. Başını

iki yana sallıyor kadın. Dönüyor, öpüyor adamı. Adam karşılık veriyor, gönüllü ama gönülsüz. Gururu inciniyor kadının. Bir daha öpüyor. Aynı şekilde bir karşılık daha, gönüllü ama gönülsüz. Canı sıkılıyor iyice, uzanıp bir dilim portakal alıyor. Soğuk vurmuş herhalde, tadı tuzu yok. Sünger gibi. Onun ağzı da öyleydi.

“Sanırım sorunun, eğer varsa, ne olduğunu buldum. Yalnızca ikimizin anlayacağı bir şey yazmak istiyorum. Başkası anlamasın diye sarıp sarmalıyorum etrafını. Tuğlalar diziyorum, engeller, barikatlar kuruyorum. Sadece sen anla istiyorum, sadece sen gör.”

Adamın yüzü hala televizyona dönük, başını çevirip bakmıyor bile. Renkler yüzünde dolaşıyor.

“Ama görmüyorsun. Tükürüğümü bir iplik gibi sarmak istiyorum parmağına, bilmiyorsun.”

Başını adamdan çevirip televizyona döndürüyor kadın. Saçlarını, dişlerine kanı bulaşmış parmak uçlarıyla karıştırıyor. Ekrandan yansıyanlar bu sefer kadının yüzünde. Bir kavuşma sahnesi izliyorlar. İki âşık, iplik iplik üzerlerine inen yağmurun altında kucaklaşıyorlar. Birbirlerini çenelerinden öpüyorlar. Duygusal bir müzik var fonda, mutlular. Kadın iç çekiyor.

“Öğle uykusundan hatırladığım bir düşe benziyorsun. Bir bahar günü

balkon kapısından gelen rüzgârın taşıdığı o çamaşır kokusu. Tesadüfen gördüğüm bir kuş evi gibi. Oysa çok sıradan bir yüzün var. Ama daha farklı bir zamanın, daha farklı bir kaderin patikasından yürümüş tanıdık bir yüz. Onu kenarları nemden, gamdan ve unutulmuşluktan bükülen bir fotoğrafta görmüş gibiyim. Yüzünde kendi yüzüme benzettiğim bir şey var.”

Adam kumandaya uzanıp kanalı değiştiriyor. O esnada tekli koltuğun üzerine atılmış, omuzları dökülmüş o ceket gözüne çarpıyor kadının. Dikkatini toparlamaya çalışıyor.

“Anlattığım her öyküde yüzündeki hayal kırıklığını görüyorum. Söylemek istediklerimi söyleyemediğimi biliyorsun. Gerçi söylesem ne değişecek? Her şey bir şekilde anlamını yitiriyor zaten. Dinlediğimiz şarkılar, oturduğumuz evler, okuduğumuz cümleler, gökyüzüne baktığımızda gördüklerimiz... Ama belki de anlamını yitirmiyordur, ne dersin? Kanıksıyorduzdur sadece. Anlamalı bulduğumuz şeyleri bir kalıp sabun gibi yerleştiriyoruzdur aklımızdaki raflardan birine. Ama sabunlar yıkandığımız suya değince kayboldu sanıyoruzdur. Ne dersin? Senin her şeyle ilgili bir fikrin var, sadece benim yanımda susuyorsun sanki. Sönüp gideceksek ya da hiç alev almayacaksak söyle lütfen. Hiçbir

şey sonsuza kadar sürmez. Uzun ağaç ucuna kadar yanmamış, bu hikâye de bitecek nasılsa.”

Adam başını kadına çeviriyor, uzun uzun bakıyor yüzüne. Birbirine dönük bu iki yüz, iki aynanın karşı karşıya geldiğinde oluşturduğu gibi bir sonsuzluk yaratıyor aralarında. Buz rengi bir dalga üzerlerinden yükselip kayboluyor sanki. Kadın gözlerini adamın gözlerine dikip meydan okur gibi devam ediyor.

“Söylediklerim yüzüne çarpıp kendi yüzümde yankılanıyor. Duyuyor musun? Bir okyanusla çevriliyiz. Bu koltuk bir sandal gibi sallanıyor, bizi okyanusa katmaya çalışır gibi. Bir kadın bir erkek, iki insan değiliz şu an. Bir ağaç gibi, bir yaprak, bir düğme, bir anahtar, bir avize, bir kar tanesi gibiyiz. Kendi içinde hür görünen ama bir o kadar da çevresiyle var olmuş. Varoluşumuz zihnimizden değil, bu şehrin herhangi bir eşyası gibi kendi bedenimizden doğuyor. Bir kaosun önemsiz iki detayız biz. Yüzyıl sonra varlığımızın hiçbir anlamı olmayacak. O yüzden...”

Adam devamını dinlemiyor. Elindeki kumandayla televizyonu kapatıyor.

Esniyor birkaç kez. Hiçbir şey söylemeden ayaklanıyor, koltuğun üzerindeki ceketini alıp odadan çıkıyor. Bir kâğıt buruşuyor kadının midesinde. Oda adamın ve televizyonun bıraktığı sessizliğin ortasında küçülüyor sanki. Bir sokak lambası geride kalanları belli belirsiz bir sarı ışıkla kadının hafızasına işliyor. Bir televizyon, yarıda bırakılmış bir kitap, koltukta büzüşmüş bir battaniye. Orta sehpa, olaysız geçen bir akşamın kalıntılarıyla dolu. Yarım kalmış bir kırmızı kazak, portakal ve elma kabuklarıyla dolu bir tabak, boş çay bardakları... Bir araba geçiyor sokaktan. Farları duvardaki fotoğrafları işaret edip kayboluyor. Lastikleri gün boyunca o sokağı adımlamış ayak izlerini siliyor. Doğrulup tabakta kalan kararmış elma dilimlerinden birini ağızma atıyorum. Sokakta sarı ampülün üzerine çöken mavi ay ışığını hayal ediyorum. Elma, un gibi ağızımda dağılıyor. Yerimden kalkıp pencereye yöneliyorum. Sokak sessiz, ağaç yaprakları rüzgârda hafifçe sallanarak sırtladıkları kar tanelerini döküyorlar. Çöp konteyneri boş, kamyonet gitmiş. Yerinde bir sokak köpeği, bir peluş tavşanı dişliyor.

Manastır

Enes Turan

Bir ikindi vakti varmak eve kâr mı yaşamaya?
Ayakkabılar tozlu, mıcırlı yollardan.
Çocuklar tanıdım cumhuriyetten kaçan,
Nankör analar tanıdım,
İsimleri banka tıkırtılarında yankılanan.
Şimdi nereden baksan yirmi yıl vardır
Çocuğuna ümit vaat etmenin zorluğu,
Yirmi yıl, yaşaması sana kolay,
Tozlu mezarda sürten ayakkabılar
Konmuş çöplüğün kenarına,
Şimdi nerden baksan yirmi yıl vardır
Seninle benim yaşamımda
Yirmi yıl, yaşaması bana kolay.

Akşam vakti varmak tozlu ayakkabılarla
Mıcırlı bir sürü yoldan geçip varmak,
Ayakkabılarla kıta aşmak,
Yirmi yılı bulur nereden baksan.
Yirmi yıl, beklemesi tanrıya kolay.

Ezik Bir İnsanın Kurduğu Empatinin Tehlikesi

Aslı Ekici

Ezik bir insan ile tanıştım. İlk görüşte onun ezik olduğunu fark etmedim. Aksine çok havalı görünüyordu. Saçları, gülüşü ve ayakkabıları havalıydı. Onu ikinci görüşümde rahatsızlığım yavaş yavaş gün yüzüne çıkmaya başladı. Sohbetlerimizi kısa kesmeye, gözlerimi ondan kaçırmaya ve onun olduğu alanı hızlıca terk etmeye başladım. Tüm bunlar içime bir miktar su serpse de bir an geldi. Benim için çoğu şeyi aydınlatan, onun talihsiz varoluş biçimini idrak ettiğim o an. Diğer ezik insanlara karşı kurduğu yüksek empati duygusu... Talihsiz varoluşunu güçlendirdiği o anlar, onu ayakta tutan, tüm ilişkilerini yürütmesini sağlayan dürtüsel tekrarlardan ibaretti. Eğer kalabalık bir ortamdaysa ilk olarak etraftaki en zavallı, sesini çıkaramayan, yardıma muhtaç olduğuna inandığı insanı gözüne kestirirdi. Daha sonra onun yanına özenle yaklaşır, yersizce şu an kendini nasıl hissettiğini sorardı. Karşısındaki kişinin verdiği cevap-

ları onun için hayati meselelermiş gibi dinlerdi. Eğer zavallı kişi ile birebir sıcak temas hâlinde değilse ona şaşkıncu biçimde kısa, kesik laflar atarak varlığının kendisi tarafından görülüyor olduğunu hatırlatırdı ona. Senin farkındayım atakları, ezik kişiye kahve ısmarlama, sürpriz küçük atıştırmalıklar sunma ve onunla yemeğe çıkıp tüm hesabı ödeme gibi uç noktalara kadar varırdı. Tüm bunlar olurken ezik insan, yanına aldığı, tayfasına kattığı, kendinden daha ezik olduğuna inandığı insanlar ile günden güne güç kazanır ve ortama hâkim olan kişilere karşı görünmez pasif bir direnişin bayrağını taşırdı. Bunun sebebi, tehlikeli empati duygusuna sahip ezik insanın, ilgilenmeyi seçtiği zayıf halkalar dışında kalan insanların yüzüne bakmayı bile seçmemesiydi. Bu sayede kabul görmeme riskini neredeyse sıfıra indiren ezik insan, kurduğu empati duygusu sayesinde, kendi çemberinin ezikler lideri olarak gül gibi yaşardı.

Sena Kuyucu

Gizem Kargin

Sokağı Dükkana Çeviren Boyacılar ve Onların Küçük Kahverengi Tabureleri

İyilik dolu gülüşü ve bakışlarındaki huşu, endişe yaratacak türdendir. İçten içe kötü yüzüyle karşılaşmayı ümit eder, bu ümidinizin gerçekleşmesi için bekler, beklersiniz. Her şey O'nun bir yansımasıdır, der ve sizi sever. Tanışıklığınızın üzerinden uzun bir zaman geçse dahi yine aynı huzur ile sizleri karşılar mı diye merak etmeden duramazsınız. Yürüyüşündeki ahesteleşme sesine yansır. Karşısındaki en sakin insan dahi onun yanındayken birdenbire hareketli görünmeye başlar. Zıtlıklar her zaman kendi anlamını doğurmaz mı?

İsa, 5 Ocak Cuma günü her zamanki gibi iş yerine doğru giden otobüsten indi ve caddeyi yürümeye başladı. Dün akşam işten dönerken köşedeki ayakkabı boyacısının müşterisiyle olan diyaloguna şahit olmuştu. Küçük kahverengi taburesinde oturan, yağmur çamur demeden ayakkabı boyamayı ihmal etmeyen o boyacı, İsa'nın damagında buruk bir tat bırakmıştı. Belki otobüsten iki dakika daha erken inse o ana şahit olmayacaktı. Eh be zaman.

İsa zaten oradan her geçişinde boyacının hâlâ bu işi yapıyor olmasına, hem de en kalabalık semtlerden biri olan

Kadıköy'de olmasına şaşırıyordu. Boyacı, tepesindeki koca gökdelenlere, etrafında dönen uzun, zengin ceketlere, hızla yürüyen topuklu ayakkabılara ve tüm o kargaşaya inat, o bankanın köşesinde kendi dünyasını kurmuştu. Hâlâ neden böyle bir iş vardı? Her yerde ayakkabı boyası satılmasına rağmen kim gelip de ayakkabısını boyatıyordu? Hem boyacının taburesi küçücük, kısacıktı. Her gelen dev gibi görünürdü o tezgâhın başında. Sadece bu işle mi, ömrü boyunca bu işle mi geçindi?

İsa'nın ön yargısının aksine boyacının müşterileri vardı. Mevzubahis müşteri orta hâlli bir görünümde, tıpkı boyacı gibi ellili yaşlarındaydı. Boyacının gibi kabark, deri kumaşında hafif seyrelmeler meydana gelmiş bir cekete sahipti. Sanki farklı bir zaman diliminde, aynı mahallenin insanıydılar.

Müşteri ayakkabısını uzattı. "Ne kadara boyuyorsun?" diye sordu. Boyacı ise bu soruyu duymazdan geldi ve başka bir soru sordu: "Nerelisin?"

İsa boyacıyı her gördüğünde karışık demeden o köşede nasıl hareket-sizce durduğunu düşünüyordu. Fakat boyacının "Nerelisin?" sorusu her şeyi

kanıtlamıştı. Boyacı, bankanın önündeki o köşeyi kendine bir ekmek kapısı yapmıştı. Tepesine kondurduğu Algida şemsiye onu plajdaki yakıcı güneşten değil yağmurlu günlerde ıslanmaktan koruyordu. Ve o köşe öyle bir alan haline gelmişti ki boyacı kahvaltısını orada ediyor, öğle molasında LD sigarasını orada tütürüyordu. Ara sıra Cuma namazına gittiği bile oluyordu. Boyacının dükkânı o köşeydi ve nerelisin sorusu onun 'hoş geldin'iydi. Öyle hemen para hesabına girmek ayıptı. Racon bilen esnaflardandı. Boyacı sokaktan bir köşeyi kendine ev yapmıştı. Önündeki siyah tezgâh dükkânının sınırlarını çiziyor, taburesi ise patronluğunu temsil ediyordu.

İsa iş yerine doğru yürürken boyacıyı, onun köşedeki yuvasını düşündü durdu. Kendisine geldi konu sonra birdenbire. Bir hafta sonra otuz yaşına girecekti. O boyacı İsa'da derin bir uyanışa sebep oldu sanki. Şu yadsınamaz bir gerçek ki bu uyanış aylardır içinde büyüttüğü bir ışıkla birlikte gerçekleşti. Hep böyle olmaz mı zaten? İçinin kuyusuna bir ip salar insan. Günler, haftalar geçer. Unutursun bile onun neden orada olduğunu. Sonra bir görüntü, bir ses çekiverir ipi yukarı. Kuyudan yukarı yükselirken ip, ışığı da getirir. İsa da boyacının kendisine özel yarattığı köşeden ilham aldı ve buna benzer bir aydınlanma yaşadı.

Eve gitmenin bir anlamı vardı onun için. Önceleri... Kapıdan içeri girdiğinde aldığı yeni pişmiş ekmek kokusu ve hırkaların asılı olduğu, ona bakarak evde kaç kişi olduğunu anladığı kahverengi vestiyer ilk andan itibaren sıcak duygulara boğardı onu. Vestiyerde eğer üç hırka asılı ise sadece kızlar evdedir. Fakat dördüncü hırkayı gördüğü an babasına koşmak için adımları hızlanırdı. Yaratılış, iyilik, kötülük, insan kalbinin kara lekesi, fesatlık gibi birçok konu sohbetlerinde yer alırdı.

"Onların yüreklerine öyle bir ateş salınacak ki o zaman cennetin kapısından giremedikleri için ağlayacaklar."

"Biz her zaman iyi olalım. Karşılığı bu dünyada olmasa da öteki dünyada bizlere verilecektir."

Eğer evinizde genel olarak işler yolunda gitmişse tıpkı ailenize benzeyen bir çocuk olursunuz. Asilik yok, başka doğru yok. Hayatın getirdiği çelişkiler hiç yok. Çelişkinin kişide uyandırdığı yeni düşünceler yok. Bu düşünceler biraz kılçıklı, ağızda ham meyve tadı bırakan, dış kıran bir fındık gibi pişmanlık uyandırıcı, biraz tuhaf düşüncelerdir. Çelişkiyi görmek insanı ayık tutar, daha fazla deneyimi anlayabilme olanağı sunar. Fakat bu kavrayış bazen bela getirebilir. İşte İsa o beladan her zaman uzak, o belaya her zaman mesafeli oldu.

İsa bir hafta sonra 30 yaşına girecek. Sokağın köşesini kendine dükkan

eden boyacı kadar bile özel bir alanı olmadı kendine. Hep korktu g nahtan. Yaşamanın renklerinin onu içine çekmesinden... Yaşamanın girdabına girmekten. Nefes almaktan bile korktu İsa. Babası yüzünden. Hep önüne, yere bakarak yürüdü. Hep iyi bir insan olmak için çabaladı. Hep sonunu düşündü hayatının. Hep umudunu öteki dünyadaki güzelliklere bıraktı. Bir tanecik bile dost edilemedi. Çünkü onlar hiçbir buyruğun altında ezilmiyor, istedikleri zaman eve gitmiyor, istedikleri kişilerle sevişiyorlardı. İsa hiçbirini yapmadı. Pişmanlık içindeydi, sadece pişmanlık. Keşke görmeseydim onları, keşke duymasaydım diye düşündü yeniden. Yaşayamadıkları için değil, uyanış zihnine doluştuğu için pişmandı. Zihni bir karınca yuvası gibi oyuktu ve bir zelzelenin habercisi gibi  ş ş yorlardı karıncalar.

Korkunun Őu hayatta hiçbir halta yaramadığının haberini vermeye; vücutta akan kanın hakkını vermek gerektiğini, öyle olmadığı takdirde daha büyük günahlar işleneceğini söylemeye gelmişlerdi. Hiç ekilmeseydi o kuyudan aklının ipleri. Hiç belirmeseydi o ışık.

Düşündü de 15 yaşımdan beri mutlu olmayı bekliyordum. Babasının öbür dünya ile ilgili vaatlerini duydugundan beri... Hatta  yle bir bekleyiştiki bu,  lse de gencecik yaşımda cennete gitse daha iyiydi. 30 yaşıma dair dileğini tutmuştum. Babasını karşısına alacak ve Őunu diyecekti: "Biz ilerideki güzel zamanların hayalini kurarak Őu anda acı

ekiyoruz baba. Artık mutlu olmak istiyorum."

İş yerine giden yolu yürürken Şimdi heba eden atalet dolu bekleyişi geride bıraktı. Yaşamanın vücudundaki yükselişini, nabzının hareketini hissedebiliyordu. Hemen kendisine bir konser bileti aldı. Lisedeysen tekno müzik duydugunda bundan hoşlanmıştı. Fakat sonrasında babası bunu öğrendiğinde böyle müziklerin insanı günaha sürükleyeceğini söyleyip yasaklamıştı. En yakın dostu babasıydı. Belki de arkadaşı edirse ruhunun farklı bir yöne savrulacağından korktu. İnsanlardan ve onların dünyevi fikirlerinden uzak durdu.

Çünkü ruh hafif ve kanatlıdır. İnsan onu bazı anlamlar ile sarıp sarmalamazsa uçar gider. Eğer çalışmak zorunda olduğu bir iş yerinde ise "Olsun, en azından para kazanıyorum." anlamı ruhu sarmalar. Aynı yatakta yattığı kişiye en ufak bir yakınlık duymuyorsa "Olsun, ocuklarım var." anlamı ruhu sarmalar. Hayatta hak ettiği huzura eremediyse öbür dünyadaki güzelliklerin anlamı sarmalar. En nihayetinde bir Şeyler yolunda değilse anlamlar çoğalır. Ruhumuzu bu dünyada tutabilmek için sıkı sıkı anlamlar üretmek zorunda kalırız. İnsan ruhunun öyle bir gücü vardır ki bu kadar çabalamaya rağmen gerçekleşmeyen arzuları bir duysa, o anlamlar bir anlığına gidiverse elimizden, ruhun kanatları bir çırpıda havalanır. Durmaz. Onun karakteri budur: G çmektir Şekil alamadığı yerden.

Ölümçül Dans

Duygu Göl

*Gökyüzü birleşmiş denizle,
Kayalar cirit atıyor üzerinde.
Uçurumun kenarında dururken,
Dansınla veda ediyorsun
Denize karşı.*

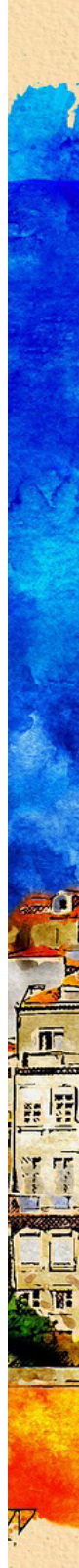
Dolambaçlı yollardan ilerledi salyangoz. Kendinden emin bir şekilde, döne döne, gidebildiği yere kadar sürünmeye devam etti. Mutsuzluğuyla birlikte hâkimiyet de ondaydı. Dünya tersine döndü. Küçük olan her şey büyüdü, büyük olanlar ise küçüldü. Ağaçlar ters döndü, ateşler büyüdü ve insanlar ateşin çevresinde dans ederken yavaş yavaş küçüldüler.

Sınırlandırılmış bir alan içerisinde emin olunan fikirler... Yanılgılar safsatası... Kendini beğenmişlikler, yoruma kapalı düşünceler... Her şeyin sonu bu, bu her şeyin kaderi. Yüzerek yüzleşilir mi? Kurtarıcımız bir salyangoz! Sağlam kabuklu ve devasa bir salyangoz. Gözleri kanayarak geliyor sonu getirmeye.

O, her şeyin habercisi. Kabuğu gittikçe büyümekte ve dünyayı ele geçirmekte. Tek başına, kendine güvenir bir hâlde ancak mutsuzluğuyla birlikte. Birazdan o an gelecek, bu eğlence son bulacak. Üzülen yalnızca salyangoz olacak. Çünkü başka hiçbir şey kalmadı. Hiçbir canlı yok. Yalnızca, yalnız olan devasa bir salyangoz, kendi yalnızlığı ile her şeyi içine atmış bir şekilde hayatına devam etmekte. Büyürken aynı zamanda da küçülmekte. Bu yalnızlık onu gittikçe çürütmekte.

Eski Bir Hikâye

Aycan Aluçlu

anlık çekilen fotoğraflar gibiyiz
sen ve ben bu ara
özleşmiş miyiz?
bence meçhul
boş geçen trenler gibi
ismi belirsiz o durakta
buluşmuşuz gibi
yine yeni bir macera
sonu sürprizli her yeni hikâye
ya da ihtimali bile sanki
bizi bu yolda tutan.

hangi durak olduğu fark etmez
adını bir zaman biz koymuşuzdur belki
kim bilebilir ki
yolda olmanın heyecanı bu
geceyi de
gündüzü de
alt eden
hep burada buluşmadık mı ki biz zaten
yarı korkulu
yarı heyecanlı

***şimdi tekrar bakınca geçen geçtikten sonra
her fotoğrafımızın hikâyesi birbirinden farklı
şarkılardı eşlik eden sessizliğimize
ve şarabın esrikliği***

ama kavuştuk da işte bir şekilde
belirsizliğin ortasında
koca bir kaygı bulutunun içinde
ay da güneş de boşa çıkmıştı
şaşkın bakıyorlardı çaresizliğimize
ama biz hep aynı boşluğu görüyorduk

duraklar da mühim değildi artık
yine bir şekilde kavuştuk o yüzden
boş geçen trenlerin son sessizinde
gece de şahidimizdi üstelik.

Öyle

Tara Demircioğlu

Küçücüktüm, çok küçük...
Konuşurdum, heyecanlanırdım, dans ederdim,
Yaşadığımı hissederdim.
Hayallerim vardı, diyar diyar gezmek...
Sonra bir sevdaya tutuldum,
Kalbimi aldı, onunla beraber hayallerimi de...
Yürüdüm hayallerimi susturarak.
Sonra beni susturan her şey gitti,
Gerçekliğimi de alarak.
Gezdim diyar diyar tüm gerçekliğimi arayarak.
Kendimi tanımadan çok büyüdüm.
Öyle öğretildi, kendini tanımak ne demek ki?
“Öyle yapma”
“Öyle olur mu, ayıp”
Kelimeleri etrafımı sardı,
Bana yol oldu.
Ben de, yapmaya yapmaya, ayıp diye diye, bastım yerlere, köklendim,
Kök saldım kendim olmayan cümlelerle.
Yaşlandım, çocukluğum arkada kaldı,
Çok arkada...
Büyüdüm, çok büyüdüm,
O zaman aklıma eseni söyledim, söylendim,
İşime geldi sustum, duymadım, sorgulamadım.
Şimdilerde hastayım,
Kalbim değişti, ben hâlâ çok hastayım.
“İnsan hasta olunca iyileştiremediği başka yanları ile karşılaşmış.” derdi torunum.
Çok konuşurdu, heyecanlı heyecanlı tartışırdı benimle.
O çok konuşunca işime gelmez susardım.
Anladım, susmak benim kalkanım.
Çocukluğum, neredesin?
Gel beni bul, tekrar tanışalım,
Eskisi gibi hiç susmayalım.
Kalkanımın arkasından sesleniyorum,
Gel beni bul.

Dün Gece Korkunç Bir Şey Oldu

Mehmet Ali Dönmez

Boğuk... Karanlık ve sisli. Dibe batmış insanlığım kadar zirvede çaresizliğim. Saatlerce, günlerce yaşamak utançla. Ve susmak, kıpırdayamamak sağa-sola. (Nefes) Bir çöplüğüm... Sizin pisliklerinizin biriktiği devasa bir çöplük. Pis kokulu günahların, işe yaramaz bedenlerin yaşadığı, gözyaşının yağmur olduğu bir çöplük!

Çöp dünyası!

Alaycı insanlar vardır orada hep, kötü insanlar. Yaşayabilmek için başkalarına ihtiyaç duyarlar; başkalarına acı ve ızdırap çektirerek hayatta kalırlar. Ama her zaman güçlü ve hazırdırlar. Çünkü onların gücü sayıca fazla olmalarından gelir. Hep fazladırlar. Hiç eksilmezler.

Hepsi iğrenç yaratıklardır!

Düşüncelerinizi durdurabiliyor musunuz? (Kahkaha) İyi, onlar da öyle işte, ben de öyleyim. Saat gibi çalışıyordu zihnim, tik-tak sesleri duyuyordum. Otururken, kalkarken, yatarken, işerken, hep tik-taklar vardı zihnimde! Elle yakalanmaz ki düşünceler, çekip atasın.

Dün gece korkunç bir şey oldu! (Nefes)

(Hızlı) Ama ben dedim: yapmayalım, bakmayalım, karışmayalım, incitmeyelim, do-kun-ma-ya-lım! (Fısıltı) Ama dinlemediler beni. (Normal) Kolay mı sandınız başkalarının günahını taşımak? Pis, ter kokulu bedenlerin hamallığını yapmak?

Yoo... Hiçbiriniz, hiçbirimiz masum değiliz!

Ben ister miydim böyle olmayı? Böyle yapmayı? Böyle düşünmeyi? Böyle davranmayı? (Nefes) El kadarım doğduğumda. Hangi oyunda vazgeçtim duygularımdan? İnsanlığımdan? Hangi anımda soldu gülüşüm? Ya da ben miyim bunları seçen? Belki de sizin yüzünüzden!

(Ara)

Korkuyorum. Hem de it gibi, titreye titreye. Korkmak iyidir derler gerçi ama ben bütün cesaretimi yitirdim. O dipsiz, boğuk ve karanlık çukura gömdüm kendimi. Ama onlar gömecek zamanı bulamadılar, yaşadılar öylece, kirli, isli, pisli, bok gibi. Ben ölmeyi tercih ettim; yokluğum fark edilmedi bile. Metroler yine işledi, dükkânlar yine açıldı, saçma sapan kaygılarla doldu kafalar yine.

(Fısıltı) İşkenceye dayanabilir misiniz?

Ben dayanamadım, o yüzden erken öldüm zaten. Çılgınlıkları kemirdi beynimi, altımda çırpınışına kalbim dayanmadı. (Nefes) Acı çekiyorum. Yalnız değildim oysa ki, paylaşabilirdik bu acıyı ama istemedi onlar.

Ya siz?

Siz paylaşır mısınız bu acıyı? Pişmanlık paylaşılmaz oysa.

Ama kim bilir ne kadar çok acı çekiyorsunuzdur, acı çekmediğiniz için!

